

Boldogasszony Iskolanővérek

BIZALOM és BÁTORSÁG

A BOLDOGASSZONY ISKOLANŐVÉREK LAPJA

2019. ŐSZI SZÁM

A TARTALOMBÓL:

- HÉT BETŰ A SZERZETESSÉGRŐL
- TALÁLKOZÁS SZANISZLA NŐVÉRREL
- HAZATALÁLÓ
- UTAZÁS TÜNDÉRKERTBE
- LEVÉL PERUBÓL
- BOLDOGASSZONY TŰZHELYE
- A BÉKESSÉG KERTJE – BESZÉLGETÉS FOLLY RÉKÁVAL
- EMLÉKLAPOK A MARIANUMBÓL

„**Ó, ÁLDOTT SZŰZANYA, MENNYEI SZÉP RÓZSA,**
BOLDOG MENNYORSZÁGNAK DRÁGA GYÖNGYVIRÁGA,
BŰNÖSÖKNEK ÉDES SZÓSZÓLÓJA.
VIGYÁZZ REÁNK, ÉDESANYÁNK,
ANGYALOKNAK KEGYES KIRÁLYNÉJA!”

(ERDÉLYI MÁRIA-ÉNEK)

Kedves Barátaink!

Egy pedagógus, ha év elejéről vagy végéről beszél, akkor általában szeptemberre és júniusra gondol, nem pedig januárra és decemberre. Talán nem csak mi vagyunk így, hiszen sokak életében hozhat változást egy új iskolaév. Ezért beköszöntőmben boldog új tanévet kívánok mindenkinek, és eltűnődöm azon, mitől is lehet egy tanév boldog.

Tapasztalataim szerint a tanévkezdés kihívásai közepette segítség, ha engedem, hogy még hassanak rám a közeli nyári élmények. Alapítónk, *Boldog Terézia* anyja ezt így fogalmazta meg egyik levelében: „*A szünidő alatt együtt voltunk Istenben, így lélekben megújulva, szent lelkesedéssel kezdjük el a mindennapi munkát.*” (2031. Levél) Ebben a számban ezért sok nyári élményről fognak olvasni. Reméljük, hogy a megosztott öröm hatása megsokszorozódik.

Ugyanakkor nem elég csak nosztalgiáznunk, fontos, hogy megnyíljunk a jelen pillanat ajándékaira is. Az ötvenéves jubiláns *Szanisza* nővérrel készített interjúból és *Fidelis* nővér Peruból írt leveléből sugárzik, hogy ez minden körülmények között megvalósítható, még ha olykor meg is kell küzdenünk érte. Akár tőlük is származhatnának alapítónknak ezek a szavai: „*Mindig vidáman és Benned bízva akarlak szolgálni, Istenem, mert Te vagy egyetlen örömöm és segítségem.*” (Lelki napló, 2. írás)

Jó-jó, de Szani néni, ő Szani néni... Fidelis nővér pedig Fidelis nővér... Ki tudja felvenni a tempójukat? Nos, ne gondoljuk, hogy akár nekik, akár Terézia anyának minden sikerült. Szükséges-e egyáltalán, hogy minden sikerüljön? Vigasztaló tudnunk, hogy Terézia anyja óva intette nővéreit a maximalizmustól: „*Az a fontos, hogy annyit tégy meg Isten szolgálatában, amennyit lehetséges, és nem amennyit szeretnél.*” (Lelki napló, 2. írás)

A tanév kezdete mindig egyfajta megtérés is. Olyan tanítványokat akarunk nevelni, akik megélik a keresztény értékeket: igazat mondanak, felelősek, tudatosak, együttműködők, alkotók és odaadók. Ez iskoláink tanítványképe. Hogy ne váljunk kedvetlenné, amikor az első kudarc szembejön velünk, érdemes megfontolni Terézia anyja bölcsességét: „*Légy türelmes magadhoz, miközben Isten országa növekedik benned, haladj lépésről lépésre, és ne egyszerre fel a magasba! Jézus mondja: Az Isten országa növekszik.*” (Lelki napló, 2. írás)

Folly Réka, egykori svetitses tanítványunk erről a türelmes útról tesz tanúságot a *Tanítvány-kép* rovatban. Munkánkban, hivatásunkban mindnyájan azzal küzdünk, hogy megtegyük, ami tőlünk telhető, ugyanakkor szenteljünk minőségi időt a megújulásra. Mindkét törekvésről olvashatunk Terézia anyától az év napjaira válogatott mondások között: „*A gyertya fölemészti magát, miközben világítva másokat szolgál.*” (29. írás) „*Ne felejtsetek el, mit mondott az isteni Mester apostolainak, amikor este fáradtan hazatértek: vonuljunk félre egy magányos helyre, és pihenjünk egy kicsit!*” (5327. Levél)

Boldog új tanévet kívánok! Bizalom és bátorság! Adjon az új tanévhez erőt e lap forgatása is!

Budapest, 2019 Szent Gellért ünnepén

Lobmayer M. Judit

Lobmayer M. Judit
Tartományfőnöknő

MAGYAR ÖRÖKSÉG DÍJAT KAPOTT A SVETITS ÉS A PATRONA

A Magyar Tudományos Akadémia dísztermében, június 22-én nagy megtiszteltetés ért bennünket. Elismerték a Svetitset, a Patronát, a győri és a pannonhalmi bencés gimnáziumot, a budapesti és a kecskeméti piarista gimnáziumot, valamint az esztergomi és a szentendrei ferences gimnáziumot mint olyan iskolákat, amelyek a kommunizmus idején keresztény értékmentő szolgálatot végeztek. A díszokleveleket *Bártfay M. Katalin* nővér (Svetits) és *Rubovszky Rita* (Patrona) iskolaigazgatók vehették át.

ÚJ IGAZGATÓ A SZIGNUM-BAN

A makói Szent István Általános Iskolánkat a 2019/20-as tanévtől *Majorosné Rácz Krisztina* vezeti. Oszlopos tagunk ő, hiszen a kezdetektől, vagyis 1991 óta az iskola pedagógusa. Az elmúlt években igazgatóhelyettesi teendőket látott el. Munkájára Isten áldását kérjük.

ELKÉSZÜLT A SZEGEDI ÓVODÁNK ÚJ ÉPÜLETE

A Karolina óvodájának új épületét szeptember 4-én nyitottuk meg. Az eseményen – többek közt – jelen volt *Lobmayer M. Judit* tartományfőnöknő, valamint *Soltész Miklós*, a Miniszterelnökség egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkára. Az új épület több mint 800 millió forintból épült meg, a fejlesztést az állam 450 millió forinttal támogatta. A minden tekintetben korszerű új épületet *Kondé Lajos* atya szentelte föl.

FIDELIS NŐVÉR PERUBAN

Nyúl M. Fidelis nővérünk néhány évvel ezelőtt már szolgált más földrészen. Akkor Gambiában tanított gyerekeket írni, olvasni, számolni. Idén nyár végén Peruba utazott. Két éven át a legszegényebbek közt szolgált majd. (Lapunk 16. oldalán olvasható első levele Limából.)

JELÖLTJEINK AZ EGYESÜLT ÁLLAMOKBA REPÜLTEK

Fiataljaink, Üsth Jutta és Dobos Dóra nyár végén utaztak a Minnesota állambéli Mankatoba, rendünk ottani házába, ahol egy éven át más nemzetek nővéreivel angol nyelvet tanulnak. Mintegy százötven nővér él itt velük. Ottlétük a nemzetköziség megtapasztalására is jó lehetőség.

KÖZÖSSÉGEINK ÉS HIVATÁSUNK FILMEN

Hogyan vezet (és főképp miért) mozgó énekiskolát Vera nővér és Gabi társult tagunk Szovátán? Miképp élik meg a szerzetei hivatásukat nővéreink az ortodox többségű Szerbiában, Nagybecskerekben? Milyen kihívásokkal néznek szembe és milyen örömekben részesülnek az iskoláinkban tanító nővéreink Debrecenben, Makón, Szegeden és Budapesten? Szeretettel és örömmel ajánljuk minden kedves barátunk figyelmébe azt a filmet, amelyben az idén százhatvanadik jubileumát ünneplő Magyar Tartományunk bemutatkozik. A film megtekinthető honlapunkon és Youtube-csatornánkon.

IN MEMORIAM CSIPI M. ETELKA (1938–2019)

Életének nyolcvankettedik, szerzetesi életének ötvennyolcadik évében, augusztus 25-én elhunyt Etelka nővérünk.

Szegénységben, nehéz körülmények között telt a gyermekkor a Ónodon. Már szinte gyermekként építkezéseken dolgozott fizikai munkásként. Az 1956-os forradalom idején került Budapestre. A Teremtő kanyargós utakon vezette őt el a budapesti Knézich utcába, 1959-ben kérte felvételét a rendbe. Debrecenben öltöztetett be 1961 nyarán, egy évre rá fogadalmat tett. Házi nővérként mosodai munkával szolgált a Svetits lánygimnázium és kollégium nevelő és oktató munkáját és a nővérközösséget. Az örökfogadalmat 1968-ban tette le. A későbbiekben idős nővérek ápolásával bízták meg. Alázatos, kedves lénye mindannyiunknak hiányzik.

KÖZÖS FELTÖLTŐDÉS – ISKOLANŐVÉREK A PILISBEN

Piliscsabán, a Iosephinum Kollégiumban gyűltünk egybe július végén a tartomány minden részéből, hogy a közösség és az imádságos elmélyülés forrásaiból merítsünk.

Választható programokkal indult az együttlétünk. Egy csoport Esztergomban várost nézett, mások Piliscsabán sétálgattak, a „vagányak” pedig túráztak a Pilisben. Ezt követően, a tartományi napon, rendi ügyeinkről beszélgettünk, beszámolókat hallgattunk nyári élményekről, táborokról, missziós tapasztalatokról.

Utána kezdődött a lelkigyakorlat, amelyet három csoportban végeztünk. A zárónap szentmiséjén megújítottuk fogadalmainkat, és ünnepeltük jubiláns nővéreinket. Az ünnepi misébe szőttük bele a budapesti és a makói új házfnőknők, *Janka* és *Hedvig* nővér beiktatását is. Megáldottuk *Fidelis* nővért és a két jelöltet, *Juttát* és *Dórit*, akik néhány napon belül a tengerentúlra utaztak.

Egy hét múlva újabb öröm ért minket, amikor a reptéren fogadhattuk Rómából hazatérő novíciáinkat, *Cipriána* és *Sára* nővérünket. Hét hónap apostoli szolgálatra tértek haza, amelyet a budapesti, illetve a szegedi iskolánkban töltenek.

Lobmayer M. Judit

Az ünneplő jubilánsok,
virágdísszel

Sára és Cipriána nővérek a kolozsvári Marianumban (írásunkat erdélyi konferenciánkról a 14. oldalon olvashatják)

Nyitott hétvége a szerzetességről 17–35 éves nőknek

Ha úgy érzed, az Úr a vele való egyre személyesebb kapcsolatra hív, szeretettel várunk nyitott hétvégénken.
Időpont: 2019. október 25–27.

Helyszín: Nagybecskerek (Zrenjanin)

Vajdaság (Szerbia) Cara Dušana 59.

Jelentkezés: október 11-ig e-mailben, vagy a Facebookon meghirdetett eseménynél található linken keresztül.

Kapcsolat: Makai M. Csilla nővér (makaicsilla@yahoo.com)

Szeretettel várunk személyes beszélgetésre is az év bármely időszakában.

Kapcsolat: Gallatz M. Klarissza hivatásgondozó (klarissza@iskolanoverek.hu)

HÉT BETŰ – A SZERZETESSÉGRŐL

„Semmi vagyok, Uram, de a Tied vagyok.” (Szent Ágoston)

H mint *hívás* – a kezdetek, a gyökerek. Ha „meghalljuk” Isten hangját, onnantól élő és mindenütt felfedezhető lesz, még akkor is, ha az évek koptatják, vagy időnként szürkül a mi figyelmünk kalandozásával. Kincs és ajándék. Az idő érleli. Titok, mégis megtapasztalható. Nem érdemes halogatni a választ, ha Ő hív.

I mint *imádság*, amely Istennel összeköt. Ahogyan Ő szólít. És ahogyan én szólítom. Láthatatlan, mégis nélkülözhetetlen, mint a levegő. Tanulható és mindig tanulandó. Egymást hordozzuk általa. Még ismerősnek sem kell lennünk, hogy imádkozzunk egymásért.

Makai M. Csilla
Jelöltmesternő

V mint *változatosság*. Sok szép és lehetetlennek tűnő vágyam volt, mielőtt elköteleződtem. Azt hittem, a lemondással sok minden hiányozni fog. Fokozatosan ébredtem rá, mennyi meglepetés, feladat, kérdés, találkozás és lehetőség talál meg. Csodálattal és hálával tölt el Isten tágassága és humora.

A mint *alapítónk*, Terézia anyja. Mint a mágnes, maga köré gyűjtött mindenkit. Izzott attól az Istennek adott szenvedélytől, amely nélkül nem érdemes élni, bármi is a hivatásunk. Annyira ráhangolódott Istenre, hogy élete, stílusa, tanúsága mindmáig összerendez bennünket, iskolanővéreket.

T mint *társak*. Nővértársak. Munkatársak. Sok emberrel van kapcsolatunk. Ezekben csiszolódunk, remélhetőleg nemesedünk is. Hordozzuk egymást és tanulunk egymástól, még diákjainktól is. Szolgálatunk lényege, hogy másokért felelősséget vállalunk, segítjük a növekedést.

Á mint *áldás*. Lehetünk áldás, és mi is áldottakká válhatunk. Ez a hivatásunk mindenféle körülmény és nehézség közepette. Még nem tudom, hogy egy rám váró igazán nagy szenvedés hogyan örül meg, mivé tesz. Csak imádkozom, hogy azt, ami nehéz lesz, ne tegyem még nehezebbé magamnak vagy másnak. Isten irgalmát kérem magamra és másokra.

S mint *soha nem ér véget*. Szeretnénk a hivatásunkat nem elvéteni. Szeretnénk megőrizni. Idő közben azonban alakul, hol egyik, hol másik oldalát látjuk tisztábban. Sok munka, állhatatosság és önmagunkkal való küzdelem az ára. Ugyanakkor az Életbe, Istenbe vetett bizalom és a ráhagyatkozás könnyedsége nélkül nem jutunk messzire.

Hálás vagyok, hogy annyi nővértársam életén keresztül lehetőségem volt bepillantani a szerzetesi hivatás csodájába. Hálás vagyok azokért a fiatalokért is, akik mostanság kopogtatnak nálunk, és friss lendülettel figyelik a hívást, amelyre érdemes az életünket rábízni.

„CSAK GONDOSKODÓ SZERETETTEL SEGÍTHETÜNK”

Beszélgetés Szaniszla nővérrel

Velkei Rozália M. Szaniszla nővér ötven éve szerzetes. Nagyon fiatalon, tizennégy esztendősen már a jelöltéveit töltötte. Majd érettségi után ápolónőképzőt végzett, prefekta lett, tanár, osztályfőnök, házfőnök, a budapesti szeretetotthon alapítója és vezetője, kollégiumvezető. Az áprilisi nosztalgiaórán készült fényképen egy szívet tart a kezében. Aki ismeri őt, talán nem tartja túlzásnak, ha azt írom, a fotó szimbolikus. Hiszen Szaniszla nővérrre valóban illik a szó: szívember.

Honnan indult az élete?

– Egy tanyán nőttem fel a négy lánytestvéremmel. Az ötvenes évek elején voltam kisgyerek, szegények voltunk. Édesapám napszámos volt, az édesanyám is sokat dolgozott. Mi lányok is kapáltunk, markot szedtünk, csépeztünk, babot ültettünk. Gyalog jártunk be az iskolába, Jászberénybe. Naponta két órát gyalogoltunk. Délután is volt tanítás, ami este fél hatig tartott. Jóságosak voltak a tanítóink. Megesett, hogy az igazgató úr kísért el a vasútig minket, amikor este a sötétben féltünk hazaindulni. Onnan pedig már a kutyánk jött velünk hazáig. Mély hitet élt a családom. Vasárnaponként szintén gyalog jártunk be a templomba. Szép emlékeim közé tartozik, amikor a nagy hóban mentünk a karácsonyi éjféli misére. Mi sokat játszottunk, vidámak voltunk. A nehézségek ellenére nagyon szép gyermekkori

élményeink vannak. Édesanyánk átölelt bennünket a szeretetével. De a szüleink sok gonddal is küzdöttek. Édesapám nagyon aggódott, hogy el tud-e bennünket tartani. Az erőszakos téészesítés minket sem kímélt. Elvették a földünket, a lovunkat. Ami pici jó volt ebben, hogy nekünk, lányoknak nem maradt más választásunk, mint a továbbtanulás. Az édesapánk mindenképp gazdálkodni akart. Mivel nem volt fiú a családban, mindannyian már gyermekként sokat dolgoztunk a földünkön. A nővérem például már tizenkét évesen kaszált...

Szaniszla nővér nem „sima” gimnazistaként került a Patronába, hanem már jelöltként. Tizennégy évesen nem volt ez korai?

– Anyukám húga, Margit nővér karmelita apáca volt Pécsen. Sokszor meglátogatott minket, láttuk, hogy milyen boldog. Nagyon szerettük őt, s olyan hatással volt ránk, hogy mind apácák szerettünk volna lenni. Mivel úgy tudtuk, hogy Magyarországon az összes rendet feloszlatták, arra készültünk,

hogyan külföldre megyünk. Ez a nagynénikém, miután az ő rendje sem működhetett tovább, a jászberényi szociális otthonban helyezkedett el. Sokszor látogattuk őt. Itt találkoztunk Fridolina nővérrel, aki iskolanővér volt. Így tudtuk meg, hogy ez a rend működik. A nagynénikém hatodikos koromban elhozott a Patronába. Emlékszem, akkor még azokban a hosszú szerzetesruhákban jártak a nővérek. Négyen fordultak felém, és kérdezték: „Rozika, mit akarsz?” Mondtam, hogy az életemet az Istennek szeretném adni. Mire ők: „Addig még sok víz lefolyik a Dunán.” De nem hátráltam. A hetedik osztály után megint jöttem. Akkorra már Piroska néni volt az új főnöknő. Megijedtem, hogy így talán megfélemlítettek rólam. Nyolcadikban jelentkeztem a gimnáziumba, és akkor biztosítottak róla, hogy számon tartanak. Így történt, hogy jelöltként kezdtem meg a tanulmányaimat a Patronában 1962-ben.

Otthon a szülei, a környezet mit szólt ehhez?

– Az általános iskolában nem értették, hogy hol akarok továbbtanulni. Az országos gimnáziumi listában nem szerepelt a Patrona. Amikor megjött a papír a Szűzanyát ábrázoló pecséttel, akkor behívtak, mert aggódtak értem, féltettek a klerikális világtól. Az anyukám örömmel

adott az Úristennek. Az apukám viszont nagyon szomorkodott, de tudta, hogy jó helyen leszek.

Milyen volt egyszerre jelöltnek és gimnazistának is lenni?

– Nehéz volt, mivel az egész iskolában én voltam egyedül jelölt. A jelölttársaim mind egyetemisták voltak, és sokat segítettek nekem. Sok fizikai munkát is végeztünk. Reggel öttől mi már söpörtük az udvart. Az osztályban még a bejárósok sem keltek olyan korán, mint én. Télen begyújtottunk a kályhákba, ruhákat teregettünk a padláson. Annyi elfoglaltságom volt, hogy soha nem tudtam alaposan felkészülni az órákra. Sokat szenvedtem ettől. Rendkívüli honvágygal is küszködtem, nagyon sokat sírtam. A jelölmesternő, látva a vergődésemet, végül ezt mondta: „Nincs mit tenni Rozika, ha ez ennyire nem megy, akkor ezt meg kell gondolni.” Ezen a mondaton nagyon elgondolkoztam és összeszedtem magam.

Érettségi után nem felvételizett rögtön az egyetemre. Miért nem?

– A rendnek szüksége volt ápolónőre. Bár hivatalosan nem mehettem volna ápolóképzőbe, mivel csak tanárokat képezhetett a rend. A diáktársaim nem tudták, hogy apáca vagyok, de a vezetők ismerték a helyzetem. Később

Testvéreivel.
Balról a második:
Velkey Rozika

Érettségi után,
egyetem előtt.
Kórházi
ápolónőként

tudtam meg, hogy ez nekik sem volt egyszerű, mivel miattam a minisztériumból figyelték őket. Két évet jártam ide, majd fél évet dolgoztam három műszakban a Szövetség utcai kórházban. Nagyon megszerettem ezt a hivatást is, az ottani embereket is. Ember-

ségesek voltak, és sokat segítettek nekem. Ráadásul általuk részese lehettem egy másik világnak. **Az ápolónői képesítés után mégis tanár lett Szaniszlá néniből...**

– Hét-nyolc évvel az érettségi után felvételiztem biológia-földrajz szakra. A felvételiztetők csodálkoztak, hogy ennyit vártam a jelentkezéssel. De aztán megállapították, hogy érdemes volt. Ez a kijelentésük nagyon jólesett. Itt is csak jó élmények értek. Barátságok alakultak, segítettük egymást. Mint földrajz szakos a taskenti Lenin Egyetemre is kimehettünk cserediákként.

Minden tanár a saját tantárgyát fontosnak tartja, de Szani néni a biológiát többszörösen is...

– A biológia a teremtett világ csodáinak a tudománya. Ugyanakkor tantárgyként jövőt ad a lányoknak. Az egészségügy, a környezetvédelem, az ökológia, akár a kutatói pálya számos területén is el tudnak

helyezkedni vele. Több tanítványom is volt, akik a biológia OKTV-én sikeresen szerepeltek, de más magas színvonalú versenyeken is döntőbe jutottak

a gimnazistáim. Nagyon inspirál, ha egy diák tudni akar. Emlékszem egy megrendítő élethelyzetre, amikor egy súlyos beteg nővérhez ügyeletet hívtunk, és a kérkező orvos egy hajdani tanítványom volt.

Van kedvenc területe?

– Az ember és az idegrendszer. Az idegrendszerünk az a hárfa, amelyen az Isten játszik, és ami a biológiai létünk fölé emel bennünket. Az idegsejtek kapcsolatain múlik a gondolkodás, az emlékezés, a tervezés. Ezeken keresztül működik az Isten. Minden élőlénynek nagyon fontos a fajfenntartás. De az ember abban különbözik más élőlényektől, hogy az Isten az emberbe belelehel a lelkét. Az ember ettől a pillanattól kezdve több mint biológiai lény. Nagyon szeretem azt is, amikor a lányokkal elérünk a tananyagban a születés csodájához, a méhen belüli fejlődés szakaszaihoz. Megható látni, ahogyan ezek a nagylányok ilyenkor már a saját anyaságukra gondolnak. Fontosnak tartom, hogy erre a hivatásra kellő ismeretekkel és szeretettel készüljenek.

S ha már anyaság, nem érezte soha, hogy túl korán mondott le róla?

– Volt egyfajta válságom huszonéves koromban, amikor azon gondolkodtam, vajon érvényes-e egy gyermekkorban meghozott döntés. Ezért volt jó, hogy kikerültem az ápolónőképzőbe, a kórházba, hogy láttam mást is, mint a kolostort, hogy későn kezdtem az egyetemet. Így elmondhatom, hogy jelölt ugyan tizennégy évesen lettem, de huszonhét voltam, amikor örökfogadalmat tettem. A tanítással foglalkozó rendekben, mint a miénk, az a jó, hogy a nőiségünk itt kiteljesedhet az együttérzésben, a nevelésben. A kamaszkort ugyanúgy átéljük, mint az anyák. Csak a gondoskodó szeretet az, amivel segíthetünk a tanítványainknak, s ez bizalom nélkül elképzelhetetlen. De amikor bizalmat szavazunk nekik, reszketünk. És sokáig nem látjuk a munkánk gyümölcsét. Én mindkét hivatásomat szeretem. De egy ápolónő hamarabb megkapja, hogy köszönöm nővérke, mint egy pedagógus azt, hogy köszönöm tanárnő.

Erre mondta nekem egyszer egy tanító, hogy aki nem szereti ezt a pályát, annak ez nem hivatás, hanem büntetés.

– Az iskola bonyolult viszonyrendszer, hiszen abban nemcsak tanárok és diákok vannak, hanem egy tanári kar, egy igazgatóság és a szülők is. S nálunk „nehezíti” a helyzetet az, hogy a felettesünk egyben a nővértársunk. Sok feszültséggel teli év telt el, mire megtaláltam az utamat. Mindig diákközpontú tanár voltam. Azt vallom, hogy nem szabad belezárni egy kamaszt sem a saját viselkedésébe, hiszen annak, ahogyan viselkedik, mindig oka van. Szívbeli, anyai szenvedést éltem át, amikor úgy éreztem, a gyerekeimet csak én értem meg, és ki kellett állnom értük, akár szembemenve másokkal. Utólag a lányok értékelték is.

A tanítás mellett mivel telnek a napjai?

– Találkozókat szervezek, csoportok jönnek ide. Szeretem megtapasztalni, hogy az iskolanővéri, illetve a patronás szellemiség másoknak is fontos. A Műegyetemi Katolikus Közösség (MKK) tagjai sokat vannak nálunk. Igényes szórakozásra, kulturált körülményekre vágnak. Hivatásnak élem meg, hogy találkozzunk másokkal, akiknek megmutathatjuk, hogy kik vagyunk. Fontos kinyitni a kapukat. Ugyanakkor azt is szépnek tartom, hogy a volt növendékeink is kötődnek hozzánk, megtartó erő számukra az, hogy idejártak, hogy sok év után is összetartanak, segítik egymást.

Miért ezt a nevet választotta?

– *Kostka Szent Szaniszló* egy lengyel jezsuita volt, aki a hivatását hűséges odaadással élte, áldozatok árán is. Ezt a bátyja nem nézte jó szemmel, ezért mindenben akadályozta. Az életrajza szerint, amikor beteg lett, megtagadta tőle az Oltáriszentséget. De ő annyira vágyott arra, hogy találkozhasson Jézussal, hogy egy angyal jött el hozzá, hogy

megáldoztassa. Ebben a történetben nagyon megfogott az, hogy az Isten gondoskodik. Szaniszló jelmondatát is magaménak éreztem: „Nagyobbra születtem.” Emlékszem, akadt, aki megkérdezte a névválasztásomkor, hogy mit szólnak majd, hogy neveznek majd a gyerekek. De ők megoldották: Szani néni lettem (nevet).

Mire ad alkalmat ez az ötvenéves jubileum?

– Arra, hogy visszanezzek. És visszanezzve nem a küzdelmeket és a nehézségeket

látom, hanem az Úristen szerető létét és gondoskodását. Néhány éve átestem egy tüdőműtéten. Találtak egy rosszindulatú daganatot az egyik lebenyen, eltávolították. Ma már jól vagyok, és elmondhatom, hogy még ezen a betegségen keresztül is az Isten gondoskodását és az emberek szeretetét tapasztaltam meg. „Az Isten megsegítette magát” – mondta az orvosom, s arra kért, hogy imádkozzam érte. Érte és mindenkiért imádkozom, akikkel az életemben kapcsolatba kerültem.

Koncz Veronika

HAZATALÁLÓ TÁBOR A VAJDASÁGBAN

Koncz M. Julianna
Kollégiumigazgató
Nagybecskerek

Rendünk nagybecskereki közösségének tagjai a Szathmáry Karolina Kollégium munkatársaival mozgó magyarságtábort szerveztek, amelynek témája a felelősségvállalás volt. Közel száz középiskolás és egyetemista fiatal vett részt benne, akik Magyarországról, illetve a Vajdaság különböző részeiről érkeztek. A tábor színes programjait itteni és anyaországi pedagógusok találták ki és szervezték meg.

A fiatalok Zomborban, egy kollégiumban szálltak meg. Az első nap megismerkedtek a város nevezetességeivel, illetve *Bosnyák Ernő*, a vajdasági filmművészet legfontosabb úttörőjének életével. A Szent István-templomban szentmisén vettek részt, majd előadást hallottak

Sztantity Gellért karmelita atyáról, akinek boldoggá avatási eljárása folyamatban van.

A többi napon a diákok bejárták Bácska és Kelet-Horvátország egyes tájait. Várjáték keretében felfedezték Bács várát, szentmisén vettek részt a karlócai

Béke-templomban, felkeresték a szalánkeméni csata emlékművét, illetve hajózhattak a Duna-Tisza torkolatvidékén.

Újlakon koszorút helyeztek el *Kapisztván Szent János* ereklyetartójánál. Vukováron meglátogatták a Kórház Múzeumot, ahol a város ostromát átélte *Jakumetovics Rozália* a délszláv háború tragikus eseményeiről beszélt. Személyes hangú tanúságtétele, hite a szeretet erejében mélyen megérintette a jelenlévőket. A nap további részében a fiatalok bepillantást nyerhettek az Eszéken működő Horvátországi Magyar Oktatási és Művelődési Központ mindennapjaiba, majd Csúzá,

a Kollár Pincészet éttermében helyi ételkülönlegességet fogyasztottak.

Dr. Magyar Lóránt diakónus, orvos-mentálhigiénés szakember a felelősségvállalás szép példáiról tartott előadást. *Harmath Károly* ferences atya tanúságtétele is nagy hatással volt rájuk. A fiatalok a felelősségvállalás szellemében egy napot a vajdasági Lurkó-házakban élő gyermekekkel töltöttek.

A Hazataláló tábor alkalmat és teret adott a fiataloknak egymással találkozni és emberségben növekedni. Olyan kincseket gyűjtöttek, amelyekkel hazatérve szebbé tehetik a környezetüket.

– „Ekkora bolondságot! És ekkora vagányságot!” – idézte fel Tornay M. Petra nővér sokak reakcióját, amikor véglegessé vált, hogy a

következő nevelési konferenciánk Erdélyben lesz. Immár hatodik éve valamennyi iskolánk és misszióink nevelőit néhány napra találkozásra hívjuk. Idei kétnapos konferenciánk augusztus 22-e és

Petra nővér

23-a között három fő helyszínen zajlott: Kolozsváron, Marosvásárhelyen és Szovátn.

Kolozsvár

Az, hogy utunk első állomása Mátyás király szülővárosába vezetett, nem volt véletlen. Az első előadásoknak és a műhelymunkáknak ugyanis a kolozsvári, régi Marianum épülete adott otthont.

A hajdan leánynevelő intézetként működő iskolát 1911-ben szentelték fel, vezetésével pedig a mi nővéreinket bízták meg (az intézetről bővebben írunk *Múltidéző* rovatunkban a 22. oldalon). Egész

Erdély területéről érkeztek ide tanulni vágyó diákok. Az államosítás az intézet virágzó életének sajnos véget vetett. Jelenleg a Babeş–Bolyai Tudományegyetem bölcsészkarja működik itt.

UTAZÁS TÜNDÉRKERTBE

Konferenciánkat ünnepélyesen e falak között nyitottuk meg. *Lobmayer M. Judit* nővér tartományfőnöknő és *T. Szabó Levente* az egyetem dékánhelyettese köszöntötte a vendégeket. Majd Tornay M. Petra nővér, konferenciánk fő szervezője vette át a szót. Útmutató gondolatai is segítettek a ráhangolódást az előttünk álló két napra. „*Erdély szívében vagyunk egy olyan épületben, amely valaha a miénk volt. Belső munkát kell végeznünk ahhoz, hogy tiszta szívvel itt tudjunk lenni. Hiszen nem tagadhatjuk: Trianon fáj. Ugyanakkor örömmel tölt el bennünket, hogy lépten-nyomon találkozunk olyanokkal, akik kötődnek a hajdani intézetünkhöz. Mi sem turisták vagyunk itt, hiszen ezer szállal kötődünk az erdélyi kultúrához.*

Egy nagy feladatunk van most: hagyjuk magunkat megérintődni.”

Petra nővér irányt mutató szavai után előadásokon és műhelymunkákon vehettünk részt. A tartalmas nap a Farkas utcai református templomban zárult. A gótikus istenházát még Mátyás király építtette. Itt vehették át oklevelüket azok a nevelőink, akik sikeresen részt vettek a Boldogasszony Iskolanővérek Pedagógiai Alapképzésén, a BIPÁ-n.

Marosvásárhely

Konferenciánk második reggelén Marosvásárhelyre utaztunk. A lenyűgözően szép, szecessziós Kultúrpalotában *Jakabos Barnabás* marosvásárhelyi jezsuita atya várt bennünket. Lelkigyakorlatnak is beillő, ugyanakkor sok humorral fűszerezett tanításának középpontjában a találkozásaink álltak. Ugyanekkor Petra nővér tartott ismertetőt óvopedagógusainknak székely népballadákról.

Szováta

Utunk végül Szovátára vezetett. A térség, amelyen átutaztunk nemcsak szépsége miatt ismert, hanem népdalai révén is. A remény embe-
reinek ez a hely a küldetése.

Ilyen reménnyel érkezett ide 2004-ben *Nagy M. Vera* nővérünk és *Czakó Gabriella* társult tagunk. Mindketten énektanárok, karnagyok. Missziójuk pedagógiai és szociális jellegű. Tanítványaikból 2005 nyarán alakították meg az azóta több nemzetközi versenyen is díjat nyert Marosvásárhelyi Kodály Zoltán Gyermekkart. Tevékenységüket 2015-ben Magyar Örökség Díjjal ismerték el. Vera nővér és Gabi sokáig jártak faluról-falura, afféle mozgó énekiskolát működtetnek. A falvakat ma is járják, ugyanakkor három éve felépült Szováta fölött, festői környezetben az a lelkeségi és kulturális központ, ahol ma a tanítás nagy része folyik. A ház rendünk kolozsvári múltjára utalva a Marianum nevet kapta. Az énektanításon túl lehetőség nyílt itt többek között képzések (beleértve a felnőttképzést is), táborok, lelki napok tartására.

Vera nővér és Gabi és sok székely asszony, illetve a gyermekek itt láttak bennünket vendégül, miközben bepillantást nyerhetünk a misszió működésébe. Megismertük a kezdetek nehézségeit, az elmúlt tizenöt év legszebb és legnehezebb pillanatait. S azt is megtudtuk, hogy nincs botfülű gyermek, legfeljebb csak lassan

tanuló. És nincs reménytelen helyzet sem, legfeljebb „csak” a segítő embereket kell kalákába hívni.

A kórus a délutáni misén is szolgált. A szertartás után koncertet adott. A nap hátralévő részét a gyermekekkel töltöttük. Lehetett velük népdalt tanulni, kézműveskedni, hajfonatot készíteni, beszélgetni.

Konferenciánkat, és azzal együtt a tavaly ilyenkor indult jubileumi évünket közös koccintással zártuk, a bort ajándékba kapott korondi csészékből ittuk.

Lelki útravalót *Böjte Csabától* is kaptunk aznap, aki a szovátai templomban a szentmisén szólt hozzánk. S aki annak idején a misszió létrejöttének egyik ösztönzője is volt. Szentbeszédében bízalomra, reményre, tettekre buzdított. Kiemelve, hogy a Tündérművek nem a múlté, nem mögöttünk, hanem előttünk van. Szétnézve a tájon, s átélve ezt a két napot, talán mindannyian elmondhatjuk, ehhez kétség sem fér.

Vera nővér és Gabi

K. V.

Fotó: Katona Zsófia
és a szovátai Marianum

Kedves Otthoniak!

Limába augusztus 16-án érkeztem meg. Több mint ötven éve szolgálnak itt iskolanővérek, akik elsősorban a pasztorációban vesznek részt, illetve nemrég átvettünk egy óvodát, ott segítünk. Jelenleg három házban élünk, összesen hatan. A csapatunkban van két perui, egy kanadai, egy lengyel, egy argentin nővér és én. A harmadik perui nővér most ment el egy időre Paraguayba, az ottani közösségünkhöz.

Nyúl M. Fidelis Néhány hét alatt már rengeteg mindent láttam, tapasztaltam. Nem volt két egyforma nap. Nagyon hálás vagyok, hogy tavaly nyáron már egy hónapot tölthettem itt, s most már ismerősként térhettem vissza. Ráadásul egy magyar ferences atyával együtt érkeztem. Ő majd vidékre megy, de amíg a papírjait intézik, addig ő is a fővárosban marad.

Nagyjából sikerült akklimatizálódnom, bátran közlekedem, tudok vásárolni a piacon. Hihetetlen gyümölcs- és zöldségkínálat vár mindenütt. Az itteni emberek nagyon szeretnek enni. Számomra megjegyezhetetlenül sokféle ételük van. Már kóstoltam helyi specialitást: nyershalat, tengerimalacot, pacalfélét. Mások az étkezési szokások, más az életritmus. Igazán, késő délután indul az élet, addig dolgoznak az emberek. Az iskolák is váltott turnusban működnek. Több mint tízmillió ember él itt, és ez érződik mindenben.

A sok élményem közül *Limai Szent Róza* ünnepét emelném ki. Ő az öt szentjük egyike, és az egyetlen nő. Itt született, itt élt, s itt halt meg. Peruban augusztus 30-án ünnepelik. A mi külvárosi kápolnánkban is és mindenütt hatalmas, szinte életnagyságú szobrokat díszítenek fel ilyenkor, amelyeket a szentmise után körmenetekben visznek az adott helyre.

Szent Róza többek között a rendőrök védőszentje, ezért ők is részt vesznek az ünnepen. A belvárosban végeláthatatlan hosszú sor várakozik, hogy bejusson Szent Róza egykori házának udvarába imádkozni. Ott található az a pici remeteség, amit saját kezével épített, illetve az a kút, amelybe egykor vezeklőövének kulcsát dobta, hogy senki ne tudja levenni róla. A hívők levelet írnak neki, s a kútba dobják.

Érdekes volt látni, tapasztalni az emberek hitét, türelmét, kitartását. Az ünnep természetesen több napon át tartott. Három éjjelen át hallatszott a zenebona. Úgyhogy életemben először füldugóval aludtam.

Lima, 2019. szeptember 9.

Szeretettel:

Fidelis nővér

FLÓRA NŐVÉR AJÁNlja

Túrós gyűrűfánk

Hozzávalók:

- 50 dkg túró
- 3 tojás sárgája
- 1 csomag porélesztő
- 15 dkg porcukor
- 1 csomag vaníliás cukor
- 25 dkg finomliszt
- 10 dkg olvasztott vaj
- 2 dl habtejszín
- só
- reszelt citromhéj
- olaj a sütéshez

A hozzávalókkal csak szobahőmérsékletűen fogjunk hozzá, illetve a lisztet a keverőtállal együtt melegítsük fel mikrohullámú sütőben.

Kivéve a tálat sorba beletesszük a hozzávalókat, és kidolgozzuk a tésztát. Langyos helyen, folpackkal letakarva, egy órát kelesszük. Ha megkelt, könnyű mozdulatokkal átdagasztjuk, s még egy fél órát hagyjuk pihenni.

Zárt helyiségben, lisztezett deszkára borítjuk, s középen lyukas szaggatóval gyűrűket szaggatunk. Ha kell, pici lisztet használhatunk. Leterítjük konyharuhával a gyűrűket, s magas falú lábosban háromujjnyi olajat hevítünk közepes forróságúra. Próba után körülbelül hármasával a fánkok egyik, majd másik oldalát is kisütjük, figyelve, mert gyorsan barnul! Ha kisült, lecsepegtetjük őket. Forrón és hidegen is kiváló étel. Később is néhány másodperc alatt a mikróban újramelegíthető, az ízéből és az állagából nem veszít.

Fánkocskák (glutén- és laktózmentes recept)

Hozzávalók:

- 15 dkg Schar Mix C liszt
- fél csomag porélesztő
- 1 tojás sárgája
- 10 dkg eritrit
- 5 dkg olvasztott zsiradék
- reszelt citromhéj
- 1 dl mandulatej
- só
- olaj a sütéshez

A hozzávalókat kézi robotgéppel, dagasztókeverővel néhány perc alatt kidolgozzuk. Meleg helyen, minimum egy órát pihentetjük. Olajat hevítünk közepes forróságúra. A megkelt tésztához ne nyúljunk, csak avval a mozdulattal érintsük, amellyel óvatosan, kicsi kanállal falatkákat szaggatunk az olajba. Figyeljünk, mert gyorsan barnul, s villával segítsük mindkét oldalát megsülni. Lecsepegtetjük, s már fogyaszthatjuk is. Uzsonnára is csomagolhatjuk, a formáját és ízét később is megtartja, nem esik össze.

A BÉKESSÉG KERTJE

Találkozás Folly Rékával

Ciprusok, cédrusok és borókák közt lépkedünk. Ha jobbra nézünk, a Badacsony tekint vissza ránk. A távolban Fonyód két kúpja rajzolódik ki. Előttünk a nagy türkiz víz. Badacsonyörsön vagyunk a Folly Arborétumban. Vendéglátónk Folly Réka, a kert tulajdonosa. De sokkal inkább illik rá a házigazda szó. Ha kell, felveszi a kötenyt, és kiszolgál, ha kell, a kerti munkákat irányítja. Közel van, jelen van. Benne él abban, ami a hivatása lett. S miközben kifogástalan vendéglátásban részesít bennünket, mesélni kezd a több mint százéves kert történetéről, egy küzdelmes, de gyönyörű vállalkozásról, hitről, küldetésről, s arról az ajándékról, amelyet gimnazista éve alatt kapott a Svetitsben.

– Mikor és hogyan kezdődött a kert a története?

A dédnagypapánk dr. Folly Gyula hozta létre az arborétumot 1905-ben. Ő Pécssett volt családorvos, illetve a Zsolnay gyár üzemorvosaként dolgozott. Ide nősült, felesége a tehetsős Csigó család lánya volt, Csigó Elza. A sógornőjétől Csigó Arankától kapta ennek a kertnek az első kis darabját, egy pici félhektáros földet. A meredek, köves, szőlőművelésre alkalmatlan területre a dédnagypapa fenyőféléket telepített, amelyeket külföldi faiskolákból rendelt.

– Orvosként miért vágott bele ilyesmibe?

Ez akkoriban, értelmiségi körökben divatos hobbinak számított. De a dédnagypapát érdekelték is a növények. Kísérletnek is szánta, hogy vajon mi marad meg ezen az éghajlaton.

Nagyon jól ráért, mivel az itteni mikroklíma több, nálunk nem őshonos növénynek is kedvezett. Sajnos ő az első telepítések után néhány évvel meghalt. Négy gyermeke közül a nagypapám volt egyedül fiú, ő volt az, aki később gondozta a kertet, de ez nem volt magától értetődő.

– Miért?

A nagypapánk öt nyelven beszélt, magasan képzett férfi volt. Közgazdászként végzett Budapesten, később pedig a Tapolcai Takarékpénztár igazgatója lett. A kommunista hatalomátvétel után kirakták az állásából. Keresztény emberként nem tudott és nem is akart azonosulni a rendszerrel. Már megvolt a négy gyermekük, köztük az édesapám, amikor ideköltöztek a préházba, nagyon szerény körülmények közé. A nagypapa életében ez óriási törés volt. Nem is heverte ki soha. Kényszerűségből kezdett gazdálkodni, és telepítette tovább az arborétumot.

Amikor államosították a területet, ő továbbra is folytatta a telepítéseket, a szőlősorok közé különleges örökzöldeket ültetett. Édesapám gyerekként értelmetlennek és feleslegesnek tartotta az apja buzgalmát, háborgott is miatta. De a nagypapa mindig csak azt mondta neki: „Meglátod fiam, egyszer újra a miénk lesz!”

– **Aztán az értetlenkedő kisgyerekből agrár-mérnök lett...**

Igen, édesapámnak szívügye lett a kert. A növényvédő szakmérnök végzettséget is megszerezte. A rendszerváltás után pedig visszaigényelte a területet. De nem járt érte kárpótlási jegy, ugyanis közben védetté nyilvánították. Egy elképesztő kálvária után és néhány segítőkész hivatalnoknak köszönhetően készpénzért vásárolt területeket a környéken, és csereszerződéssel visszaszerezte a kertet. Körbekerítette, és állami támogatással az első sétautakat megépítette.

– **S hogy kerülsz ebbe a történetbe Te, az első lány, igaz, nem az első orvos?**

Badacsonyan nőttem fel, nyaranta sokat voltunk itt a nagymamánál. De alapvetően nem erre készültem. Elvégeztem Szegeden az Általános Orvostudományi Kart, abban az évben férjhez mentem, majd születtek a gyerekeink *Fülöp*, *Kinga* és *Dénes*. A gyes alatt elkezdtem a Fogorvostudományi Kart Budapesten. Közben édesapánk megfáradt, megöregedett, át akarta adni a munkát. Ez volt 2010-ben. Ekkor a kertben már méltatlan állapotok uralkodtak. A bátyánk lett volna a várományosa, de ő akkor nem volt kész erre a feladatra. Édesapánk mind a négy gyerekének feltette a kérdést, hogy ki az, aki átvenné a stafétabotot. A férjemmel mi vállaltuk. Három gyerekkel ideköltöztünk Budapestre. Nem volt könnyű. És sajnos a családban konfliktusokat is szült a döntésünk. Ideköltözésünk után egy évvel meghalt az édesapám. Egy évem volt arra, hogy valamennyire átlássam a helyzetet. Még egy kis ideig fogorvosként

A kert növényei

A világ huszonöt ciprusfaja és három változata is helyet kapott az arborétumban. A ciprusokon kívül négyszáz fenyőféle és kétszáz lombos fa és cserje otthona a kert. A Folly Arborétum sokáig a cédrustelepítések kezdeményezője volt, az itt termett magból nőtt az Agostyáni Arborétum állománya is. Néhány különlegesség

- Himalájai ciprus
- Atlaszcédrus
- Európai valódi ciprus
- Óriástobozú fenyő
- Kaliforniai gyantásciprus
- Arizonai cédrus (képünkön)
- Szír boróka

Forrás: follyarboretum.hu

praktizáltam, de a kettő nem ment együtt. A férjem közgazdászként a mai napig ingázik Budapest és Badacsonyörs között.

– Mitől különleges ez az arborétum, és Ti mit tudtatok hozzátenni?

A világon nem sok olyan kert van, amit hegyoldalba telepítettek. Ebből a szempontból is ritkaság. Négy száz-öt százféle örökzöldünk van a világ minden tájáról. Bizonyos egyedekből Közép-Európa legidősebb példányai itt találhatóak. Az évek során negyedével bővítettük a fajtaállományt. A nemzetközi

dendrológiai köztudatban is benne van az arborétum. Gyakorta érkeznek ide külföldről is szakemberek. A kezdetekkor még két munkatársunk volt, ma már huszan segítenek nekünk. Egész évben munkát biztosítunk számukra. Fontosnak tartom a köztünk lévő bizalmat, egymás megbecsülését. Két pályázatot is megvalósítottunk 2010 óta. Az egyiket Tapolca Város Önkormányzatával vittük sikerre. Abból építettünk egy kilátót, sok új útvonalat, játszóteret, és 2011-ben palackba öntöttük a bort.

– A borászatba nem féltetek beleugrani?

Mi már a hatodik nemzedék vagyunk a családban, akik szőlőműveléssel is foglalkoznak. De bevallom, én nem hittem benne. A férjem és a húgom voltak a bátrak. A mai napig a fülemben cseng az egyik mondat, amely akkor elhangzott: „Minden egyes palack, az arborétum szórólapja lesz.” És tényleg így lett. De a borászat nem a főprofilunk. Ugyanakkor büszkék vagyunk arra, hogy a boraink megállják a helyüket. A környékre jellemző szőlőfajtáink

vannak: szürkebarát, Muscat Ottonel, budai zöld, olaszrizling, kéknyelű, rajnai rizling.

– Az arborétumon és a borokon kívül több mindent is nyújtotok....

Egy család egy tartalmas fél napot is eltölthet itt. A kicsik nagyon szeretik a játszóteret, a nagyok és a felnőttek örömmel járnak a hatalmas cédrusok közt. Árulunk bort, szörpöket és étkezni is lehet nálunk. Télen is nyitva vagyunk. Az iskoláscsoportok tizennyolc éves korig ingyen bejöhetnek.

– Találkozásunk egyik apropója, hogy a Svetitsben végeztél. Hogyan emlékszel vissza ezekre az évekre?

Felszabadító élmény volt, hogy olyan közegbe kerültem, ahol végre nem kellett titkolnom, hogy hívő ember vagyok, és a családommal templomba járunk. Baráti M. Kinga nővér volt az osztályfőnököm. Szerettük, nagy hatással volt ránk, ahogyan Tornay M. Petra nővér is. Ők ketten remekül kiegészítették egymást. Fiatalok voltak, tele lendülettel. Petra nővér igényessége még ma is kísér. Emlékszem, ahogyan arra tanított bennünket, hogyan kössük

be a könyveinket. Ma is látom magam előtt, ahogyan felemel egy füzetet, és azt mondja: „Szeresd kézbe venni!” Kinga nővér pedig jött velünk mindenfelé, kenutáborba, kirándulásokra. Nem lehetett könnyű neki ennyi kamaszlánnyal. Minden elismerésem! Egy kritikám van csak. A nővéreknek sokkal több önbizalmat kellett volna belénk csöpögtetniük. Erre nagy szükségünk lett volna akkor is, később is. Ez az egy, amit sajnós nem adtak meg. Bízom benne, hogy ez, azóta változott.

– Olyannyira bízol, hogy a lányodat nem „fél-tél” a Patronába adni...

A nagyfiam Pannonhalmára jár. A lányomnak pedig vágya volt a Patrona. Idén szeptembertől jár oda. De én is fontosnak éreztem, hogy megkapja ezt a lehetőséget. Soha máskor nem nyílhat alkalma arra, hogy szerzetesek közelében élhessen. Az, hogy az iskolában, ahol tanul, kápolna is van, s oda ő bármikor bemehet, semmivel sem helyettesíthető. Ahogyan a nővérek példamutatása sem. A lányom szorgalmas

és jó tanuló. Erős iskola kell neki. De az erős iskolák általában versenystállók, ahol teljesítmény van, de közösség nincs. Bízom abban, hogy a Patronában jó közösségre lel. Egyébként az édesanyám és a húgom is a Svetitsbe járt.

– A hiteteket ebben a gyönyörű kertben is megvalljátok...

Nem titkoljuk, hogy keresztények vagyunk. És mindig örülök azoknak a visszajelzéseknek, amelyekből kiderül, mások is érzik a kertünk szakrális kisugárzását. A nyíltnapon házszentelő volt, az arborétumban áll egy Mária-szobor s egy feszület is, ez utóbbi a bischofferodei templomban lévő kereszt kicsinyített mása. Egy márványszobron pedig ez olvasható: „Békeség Nektek!” Ez a jézusi köszöntés nemcsak a betérőknek szól, hanem nekem is. Kell, hogy időnként magamnak is feltegyem a kérdést: „Minek rohansz? Hova rohansz? És miért aggódsz, ha megváltott vagy?”

Koncz Veronika

Fotó: Katona Zsófia és a Folly Arborétum

EMLÉKLAPOK A MARIANUMBÓL

A kolozsvári Marianum leánynevelő intézet 1910 és 1911 között épült *Hübner Jenő* tervei alapján. A létesítmény az I. világháború előtt – a város egyik első vasbeton épületeként – Erdély egyik legkorszerűbb iskolájának számított, tornateremmel, tenispályával, fürdővel, internátussal. Az épületet 1911-ben *Majláth Gusztáv* püspök szentelte föl. Az intézet igazgatója *Hirschler József* kanonok, a Szent Mihály-templom nagy tudású plébánosa lett. Negyedszázadon át volt meghatározó alakja az iskolának.

A Marianum vezetésével nővéreinket bízták meg. Egész Erdélyből érkeztek a növendékek, nemzetiségre és felekezetre való tekintet nélkül. Az épületben az idők során négyféle tagozat működött: polgári és elemi leányiskola, női felsőkereskedelmi iskola és leánygimnázium. Női kereskedelmi, illetve háztartási szakismerteket is oktattak. Az alagsorban működött a Providentia nyomda.

Az épület egyik szárnyát 1944-ben bombatalát érte. Az egyházi iskolák államosítása után a Marianum mint intézet megszűnt. Jelenleg a Babeş-Bolyai Tudományegyetem bölcsész kara működik itt.

Reményik Sándor az intézet tízéves fennállására írta *Jubileumra* című versét.

„Áldassál Isten!

*Ki szent nővérek liliomkezelével
Simogatod meg kislányok haját
S magyarok Pátronáját: Máriát
Állítod oda eszményül nekik.”*

Impresszum: Bizalom és bátorság – A Boldogasszony Iskolanővérek lapja • www.iskolanoverek.hu • Kiadja: Boldogasszony Iskolanővérek • A szerkesztőség címe: 1092 Budapest, Knézich utca 5 – 7. • Telefon: +36 1 215-9017 • E-mail: info@iskolanoverek.hu • Felelős kiadó: Lobmayer Ágnes M. Judit SSND • Alapító főszerkesztő: Lobmayer Ágnes M. Judit SSND • Főszerkesztő: Koncz Veronika • Arculat, layout: Katona Zsófia • Címlapfotó: Lázár Levente (Madártávlattól a Marianum)

Bácsai M. Jozefina

Levelek

A zöld levél már oly fakó
az ősz-ruhájú fán,
hulldogál a hűs őszi szél
léptei nyomán.

Emlékeim közt őszi fa
vagyok magam is,
zizeg köröttem sok levél,
avar-piramis.

Eldobtam mind, bár kedvesek
voltak egykoron,
önmagammal szembenézek
búsan, kopaszon.

Mire vársz még? Csak ennyi volt!
Látod: nincs tovább.
Új levelek nem rügyeznek,
fáradtak a fák.

Így is szép volt: halk vonzódás,
bús elszakadás,
puha ködben, őszi fényben
vágó-lombhullatás.

(1965)

SEGÍTSE ÖN IS HATÁRONTÚLI MISSZIÓNKAT!

ERDÉLY

Vera nővér és Czakó Gabriella társult tagunk 15 éve szolgál Erdélyben. Vándortanítóként járják a Szováta környéki falvakat, és zenei nevelésben részesítik a székely gyerekeket. A Marianum házban táborokat, közös énekpróbákat szerveznek. Kórusuk, a Marosszéki Kodály Zoltán Gyermekkar nemcsak művészeti élményt, hanem közösséget is nyújt a fiataloknak, akik közül többen rászorulnak a misszió szociális támogatására is.

Adományával az erdélyi gyermekek folyamatos oktatását, az anyaországi pedagógusok foglalkoztatását és kiadványok megjelentetését is segítheti.

Erdélyi Tündérkert Alapítvány Hátrányos Helyzetű Gyerekekért

Székhely: 4024 Debrecen, Szent Anna utca 20-26.

Raiffeisen Bank Zrt.

Székhely: 1054 Budapest, Akadémia u. 6

Bankszámlaszám: 1201 0556 – 0010 9542 – 0010 0004

IBAN: HU36120105560010954200100004

SWIFT-KÓD: UBRTHUHB

Adószám: 18568686-1-09

BÁNÁT

Nővéreink Nagybecskerekben a kilencvenes évektől vezetnek kollégiumot magyar lányok számára. A közösség igényes programjaival, táboraival, szellemiségével segítséget jelent a vajdasági fiataloknak a továbbtanulásban, illetve abban, hogy megőrizhessék magyar és katolikus identitásukat az ortodox Szerbiában. Célunk, hogy minél többen szülőföldjükön maradjanak. Itt élő rendtagjaink pasztorációs és hitoktatói feladatokat is ellátnak nemcsak a városban, hanem a környékbeli falvakban is.

Adományával nővéreink munkáját és a vajdasági lányok reménytelibb jövőjét segítheti.

Pro Porta Alapítvány (Nemzetközi utalással eurós számlára.)

Székhely: 23000 Zrenjanin, Cara Dušana 59. Srbija

Vojvodanska Banka AD. Novi Sad

Székhely: 21000 Novi Sad Trg Slobode 5. (Srbija)

IBAN: RS353-25960170005223722

SWIFT-KÓD: OTPVRS22

